

אור הנר

עורך: נדירא אטון

דבר העורך

"זכור את-יום השבת, לקדשו... וינח, ביום השביעי על-כן, בַּרְךְ ה' את-יום השבת-ויקדשוהו"

המסר הזה הימם אותי. בתוך מערבולת של חרדות ואי ודאות, מירב בחרה להתמקד במשהו הרבה יותר רחב מהסיפור האישי שלה. במקום לכאוב את כאבה, היא התעלתה והפנתה את תשומת הלב של העם כולו למצווה שהיא רואה בה כמקור של כוח, קדושה וברכה לעם ישראל. השבת הגיעה, ואנחנו - יחד עם כל עם ישראל - קיוונו וציפינו לנס. אבל הנס לא הגיע באותו יום. אגם לא השתחררה. שמחנו, כמובן, על שחרורן של ארבע החטופות האחרות, אבל התחושה של החמצה, של כאב, עטפה את כולנו. הרגעים האלה היו לא פשוטים, במיוחד לאור האמונה והתקווה שמירב השרתה על כולנו בערב שלפני.

אבל משהו אחר, מדהים לא פחות, התרחש. הבקשה שלה לשמור שבת דהדהה בעם, והתחושה הייתה שעם ישראל באמת נענה לקריאה שלה. רק מכמות ההודעות שקיבלתי הרגשתי שעם ישראל נענה לבקשתה האדירה.

ובדרך נס, כמה ימים לאחר מכן, הנס הגדול הגיעה ואגם השתחררה ביום חמישי, ולא בשבת הבאה כמתוכנן.

מדהים לראות עד כמה הבקשה שלה הזיזה עולמות רוחניים, עד שזה השתלשל לגשמיות ממש! כדי שאגם תשתחרר ביום חול, ולא יחללו שבת בזמן שיראו את רגע השחרור שלה.

אי אפשר שלא לשים לב שבקשתה של מירב,

לשמור על קדושת השבת, היא זו שהובילה את המהלך הזה.

והמדהים ביותר היה לשמוע לאחר שהשתחררה, שבמשך כל שהותה בשבי אגם שמרה על השבת במסירות נפש אמיתית, וגם לאחר שהצוררים הללו דרשו ממנה שתדליק אש ביום השבת, היא סירבה בתוקף ולא הדליקה אש בשבת, וכן שמרה גם על הכשרות ואף מצאה סידור להתפלל בו, כי כשאדם פותח פתח כחודו של מחט בורא עולם פותח פתח כפתחו של אולם.

פשוט וברור שאגם ששמרה את השבת השבת שמרה עליה במשך כל שהותה בשבי.

יהי רצון שנדע להעריך ולייקר את המתנה הגדולה והיקרה שהביא לנו בורא עולם - השבת הקדושה ונזכה לשמור אותה מכל משמר, ונזכה גם אנחנו להישמר מכל משמר אמן, שבת שלום ומבורך

בפרשתנו מצווה אותנו התורה "זכור את-יום השבת, לקדשו... כי ששת-ימים עשה יהוה את-השמים ואת-הארץ, את-הים ואת-כל-אשר-בם, וינח, ביום השביעי"

והקשה הרב הקדוש מאורז'וב: מדוע נקטה התורה בלשון "וינח" ביום השביעי? לכאורה היה לכתוב "ונח" ביום השביעי, שהרי המילה "וינח" הוא לשון הפעיל, ומשמעותה שהקב"ה גרם לאחרים שינוחו. ותירץ על פי מה שכתב המקובל האלוני רבי יוסף גיקטיליא כי כשאדם שומר שבת כהלכתו הרי הוא נעשה כסא ומרכבה לה' יתברך, ולפיכך נקרא השבת מנוחה מלשון נח, ששמו יתברך נח על האדם ושוכן עליו במלוך על כסאו, ולכן נאמר "וינח" שהכוונה שהקב"ה מניח את שמו הגדול יתברך, ושומר מכל משמר, על מי ששומר שבת כהלכתה.

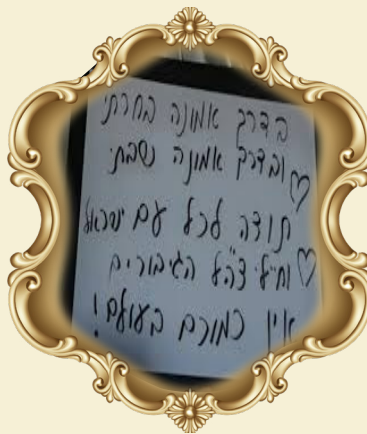
בסיעתא דשמיא בשבועות האחרונים שומעים אנו על חזרתם של אחינו ואחיותינו היקרים מהשבי סיפורה הרבנית מורן קורס: לפני כשבועיים זכינו לשמוע על שובם של חמשת החיילות היקרות מהשבי שאחת מתוכן הייתה אגם ברגר. ההסכם היה שהחיילות ישתחררו ביום שבת, ועם ישראל כולו חיכה בציפייה דרוכה ליום המיוחל הזה.

ביום חמישי שלפני, ערב לפני שיחרורם המיוחל של החיילות משבי חמאס בעזה, הגעתי להפרשת חלה שאימא של אגם ברגר - מירב, אירגנה. האווירה הייתה מלאה בציפייה, תקווה ודאגה.

במהלך הערב פניתי למירב וביקשתי ממנה להעביר מסר מצולם קצר לכל עם ישראל, שאוכל להפיץ לכל עבר.

האמת שכאשר הסרטתי אותה, לא ידעתי מה היא הולכת לבקש. זו הייתה בקשה פשוטה - דקה אחת בלבד - אבל מה שמירב בחרה לומר ריגש אותי עד עומק הלב, והשאיר רושם שלא יישכח לכל עם ישראל.

מירב בחרה שלא לדבר על כאבה, או על הדאגה הבלתי פוסקת לאגם. על מה היא בחרה לדבר ולעורר בעם? על קדושת השבת! היא ביקשה מכל עם ישראל לשמור שבת. "בעזרת השם אגם אמורה להשתחרר ככל הנראה בשבת. אנא כבדו את השבת וחכו עם הצילומים והסרטונים עד לאחר שבת", היא אמרה. "למען אגם, למען כולנו - שמרו שבת".

פרשת יתרו

דבר תורה לסעודה שנייה

אור החיים הקדוש

"ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלוקים אנשי אמת שנאי בצע... ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל"

הקשה האור החיים הקדוש: יתרו הציע למשה רבנו להעמיד שופטים שיש בהם אחד מכל ארבע מידות, ומדוע משה רבנו שבחר את השופטים, בחר דווקא במידה הראשונה, אנשי חיל? תירץ האור החיים הקדוש: שכל מעלה שהתורה אומרת היא מגבילה לאחד מסוגי השופטים. כנגד שרי אלפים אמר "אנשי חיל", פירוש המילה "חיל" מלמדת על השלמת האושר, המדות, הגבורה, וכללות השלימות, מכיוון שכך ראוי להיות שר האלף. וכנגד שרי המאות אמר "יראי אלהים", מכיוון ששר של מאות מצריך רק יראת שמים. וכנגד שרי חמשים אמר "אנשי אמת" שכדי להיות שופט חמשים איש מספיק שיהיו אנשי אמת, ולא יוציאו שקר מפייהם. וכנגד שרי עשרות אמר "שונאי בצע" די להם גדר זה ובוה יחיו ראויים להיות שרי עשרות. וכל הראשון בדרגה מעלתו יותר גדולה, "אנשי חיל" בנוסף הם יראי שמים, ויראי שמים הם גם דוברי אמת וכן הלאה. וכשחפיש משה בעם ישראל מצא מהדרגה הגבוהה ביותר "אנשי חיל" שכוללת בעצמה את שלושת הדרגות הבאות. לכן כשבחר משה לא נאמר ד' הדרגות אלא רק אנשי חיל.

הלכות בשר וחלב

לעס בשר כמה זמן ממתין

הלועס בשר (כגון לתינוק כדי שיהיה נוח לו לאכול את חתיכת הבשר), אף על פי שלא בלע ממנו צריך להמתין שש שעות כדי לאכול מאכלי חלב. ואם לעס שומן מעיקר הדין אין צריך להמתין, אומנם טוב להחמיר להמתין שש שעות. (ילק"י)

דבר תורה לסעודה ראשונה

רבי שמשון רפאל הירש

"אשר שם האחד גרשום... ושם האחד אליעזר" (יה, פסוקים ג-ד)

לכאורה, לאחר שנאמר "שם האחד גרשום", צריך היה להמשיך ולומר "ושם השני אליעזר", ולא "ושם האחד אליעזר".

אלא ללמדך, שכשמדובר בילדיו של אדם, כל ילד הוא מבחינת הוריו עולם חדש ונפרד בפני עצמו: הוא אינו "שני" לקודמו, אלא כל אחד הוא "אחד" בפני עצמו לאביו ולאמו, ולכן נאמר "שם האחד, ושם האחד".

וכך כתב בבאר הפרשה שמביא בשם רבי שמשון רפאל הירש "ולכאורה צריך ביאור, דהיה צריך לומר 'ושם השני אליעזר', וכדכתיב (במדבר כה, ד), 'את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים'. ותיירץ הגאון הצדיק רבי שמשון רפאל הירש זצ"ל שלכן שינתה התורה בלשונה, ללמדנו שילדים הם לא כבשים, אלא כל יחיד ויחיד מהם הוא 'אחד' ולא סתם 'מספר' - שני, שלישי וכו'. כל אחד הוא ראשון ואחרון בעולמו - כבן יחיד ומיוחד, שהרי לכל אחד שליחות וערך בפני עצמו".

הלכות שבת

מי שלא התפלל מנחה בערב שבת, והגיע לבית הכנסת אחר שהצבור קיבל עליו שבת, לא יתפלל מנחה באותה בית הכנסת, אלא יתפלל במקום אחר. אולם אם בשעה שמתחיל להתפלל הצבור עדיין לא קיבל עליו שבת, רשאי להתחיל את העמידה, אף שידוע שבאמצע התפלה הצבור יגיע לקבלת שבת. (ילק"י)

דבר תורה לסעודה דביעות

המשך הלכות מזוזה

חנוכת בית

מנהגינו שבאותו ערב שעובר לישן בדירה החדשה [או השכורה] מביא עשרה אנשים לביתו שיקראו את סדר הלימוד לחנוכת הבית, וקובעים בדירה מזוזה בברכה. ואין להחמיץ את המצוה ולדחות את קביעתה דוקא ביום, שאין הפרש בזה בין לילה ליום.

ברכה על המזוזה

קודם שיקבע את המזוזה, יברך: "בא"ה אמ"ה אשר קדשנו במצותיו וצונו לקבוע מזוזה", ומיד יקבענה, שכל המצות צריך לברך עליהן עובר לעשייתן.

שינה בבית בלי מזוזה

אם הסיר את מזוזות הבית ומסרם לבדיקה, ויש מזוזה בפתח חדר אחד בלבד, ידור וישן באותו חדר. ואם אין לו מזוזה בכל חדרי הבית, לכתחלה יצא מהבית וילך ללון במקום שיש בו מזוזה, ואם אין לו אפשרות לכך, או שהדבר עליו לטורח גדול, רשאי לדור בינתיים בבית, אך ישתדל בכל מאמצי כוחו להשיג מזוזה ולקבועה בפתח חדרי הבית, ויפה שעה אחת קודם. (ילקוט יוסף)

(הלכות מזוזה)

דבר תורה לסעודה שלישית

"ואם מזבח אבנים תעשה לי..."

יש בזה רמז על עבודת התפילה, ועל קיומה הראוי. בזמן שאין בית המקדש קיים, הרי התפילות במקום הקורבנות - "תפילות כנגד תמידין תיקנן" (ברכות כו:) - ואילו האדם המתפלל בפיו את מילות התפילה הטהורות, הרי הפה הוא ה"מזבח". ואותיות התפילה בעצמן נקראות "אבנים" כפי שהם מכונים ב"ספר יצירה".

ועתה יתפרש הכתוב כך 'מזבח אבנים תעשה לי' - תוציא בפיו את מילות התפילה, אבל 'לא תבנה אותהן גזית', שלא תבלע את האותיות לשברי מילים בלתי מושלמות, והסיבה להבלעת המילים היא - 'כי חרבך הנפת עליה ותחללה' - החרב זה הלשון, הדיבור המהיר מפיל את האותיות מהמילים, והמילים מן הפסוקים וכו', והדברים יכולים לבוא חס ושולם לידי חילול - "ותחללה".

לא פעם עלול ביטוי לא נכון של אות אחת לשנות את המשמעות מהקצה אל הקצה, ולחלל לגמרי את התפילה. כגון, 'בעל גבורות' כשאינו מבטא את אות העי"ן, ישמע כמי שאומר חס ושולם, באל גבורות.

"כל השונה הלכות בכל יום..."

**שו"ת עם
הרה"ג אהרן נודית**

פתיחת חבילת טישו בשבת

שאלה: האם מותר לקרוע עטיפות שעוטפים בהם מוצרים שאינם מוצרי מזון, כגון חבילת טישו, או קופסאות של שקיות אוכל שעוטפים בניילון וכיו"ב, האם מותר לפתוח על דעת להשתמש.

תשובה: מותר לקרוע שקיות שעוטפים מוצרים שאינם מוצרי מזון, כגון חבילת טישו, או קופסאות של שקיות אוכל שעוטפים בניילון וכיו"ב, בתנאי שצריך את המוצר בשבת, ואינו צריך לעטיפה וקורע בדרך קלקול. כמו כן מותר לקרוע את ניילון או קופסת קרטון שעוטפים את נייר הטישו, אמנם לכתחילה לא יקרע במקום המסומן לפתיחה, וכן לא יקרע באופן שחותך כעין פס דק, לפי שנראה שעושה בזה פתח יפה שיצאו ניירות הטישו אחד אחד, אמנם במקום שהסימון מסייע לפתוח את הקופסא ולרוקן את התכולה, כמו בקופסת קרטון של שקיות אוכל מותר לחתוך אף במקום הסימון, ומהיות טוב לקרוע את העטיפה מערב שבת.

הוספת תבלינים על תבשיל בשבת

שאלה: האם מותר להוסיף תבלינים בשבת לתבשיל על מנת להשביח את המאכל?

תשובה: מרן הרב עובדיה זי"ע"א בחזון עובדיה (ח"ד עמודים של- שלד ע"ש באורך) העלה להתיר ליתן תבלין לתבשיל בכלי שני, שכלי שני אינו מבשל, כלומר דוקא לכלי שהעביר אליו את התבשיל שהיה מונח על האש, כגון צלחת או כלי הגשה (כשאינם על הפלאטה).

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין

לגבי אנשים שהוציאו פספים עבור צרכי רפואתו של חולה שהיה נתון בסכנה, שלא על פי צווי החולה (פי) הוא לא היה בדעה צלולה, ולבסוף מת החולה - האם יכולים לגבות את מה שהוציאו מפספי הירשה?

והשיב: רשאים הם לקבל בתורה את הפספים שהוציאו, ואין היתומים יכולים לטעון שלא היו צריכים להוציא הוצאות לרפואת אביהם, פי מנהג ידוע הוא, שפשוט נופל למשכב, והוא אינו יכול לסייע עצמו, שכל אדם משתדל להמציא לו רפואה, אף בלא צויו, שהרי מדבר במצב של פקוח נפש, שכל הגזיר בו הרי זה משבח. ולכן, כל אחד שהשתדל להמציא רפואה והצלה לחולה, לא יפסיד, אלא יקבל את הוצאותיו ממזון החולה. עד כאן דברי הרא"ש.

לאור זאת, אם המדבר בשאלתנו היה, שהעשן הרב היה נראה לבני אדם כמצב של סכנת שרפה, מסתבר לפסד את ראובן המזמין, ובעל הבית ישלם, כפי שמבאר בדברי הרא"ש, שהחולה ישלם עבור ההוצאות שהוציאו למענו, הגם שלא הועילו עבורו.

ונראה שיש לאמץ את המצב על פי חנות דעתם של אנשי מכבי האש, שיצריכו אם לאור המצב היה נראה שצריך להזמין.

לסכום: הדבר תלוי במצב שהיה בשעת הזמנת מכבי האש - אם היה נראה חשש סכנה, בעל הבית ישלם, ואם לא, ראובן המזמין ישלם.

"ייעל עשנו פעשן הפשן" (שמות י"ט, י"ח)

מעשה בראובן שהלך לתמוך ברחוב, ולפתע הבחין פעשן רב שיוצא ממרפסת דירה בקומה גבוהה. העשן שהתמזר מהמרפסת הלך וגבר, ופתאום מבחין ראובן בדמות שמנופפת בידה, בתוך ענן העשן, לאות עזרה והצלה...

ראובן מהר להזעיק את מכבי האש, והפכאים הגיעו לזירה תוך כמה רגעים. אלא, שגלו שלא פרצה פאן שום שרפה... מה התברר? - האיש בקומה הגבוהה, פשוט צלה בשר על גבי גחלים בוערות, והנפנוף בידים, נעשה על מנת לבלות את האש...

עכשיו דורשים מכבי האש את התשלום עבור הזמנתם, והתעורר ופוח בין ראובן לבין בעל הבית - מי ישלם עבור ההזמנה?

בעל הבית טוען: "מדוע מהרפת כל כך להזעיק את מכבי האש, אלו היית נוהג באפיק, היית מגלה תוך כמה רגעים שאין פאן כלל שרפה!". ראובן טוען לעמיתו: "מכבי האש הזמנו לשם הצלתה, פי העשן הרב גרם לי לבהלה גדולה, וחשבת שישלם אמתין ולא אצמין את הפכאים לאלתר, יהיה זה מאחר מדי...".

עם מי הדיון?

תשובה:

נשאל הרא"ש (שו"ת, פ"ה-ב'),

**שו"ת עם
הרה"ג בנימין חותה**

הלכות כיבוד הורים וכבוד תלמיד חכם

שאלה: מי שיש לו אפשרות או תפילה בנך או כיבוד הורים מה עדיף שיעשה.

תשובה: עדיף כיבוד הורים ויתפלל לאחר מכן לפני סוף זמן תפילה.

שאלה: האם מותר לבן לישב בכסא אביו שברכב ומה הדין לעמוד על כסא אביו כגון לצורך להוריד דבר ממקום גבוה.

תשובה: מותר לבן לישב בכסא אביו של רכבו וכן מותר לעמוד על כסא של אביו כדי להוריד דבר ממקום גבוה וכדומה.

שאלה: תלמיד הקובע עיתים לתורה ונרדם בשיעור האם יש בזה בזיון בכבוד התורה של רב המגיד שיעור ומה הדין בזה שעונה לטלפון באמצע השיעור.

תשובה: הנרדם בשיעור הדבר תלוי מי הרב שמוסר את השיעור יש כאלו שנפגעים ולכן יש להקפיד בזה שלא יראה כולזול ברב, אבל לעניות דעתי לא רק שאין זה פגיעה אלא הוא כבוד לתורה ולרב, שיהודי העמל לפרנסתו שאונס השינה מטריד אותו ובכל זאת הוא מגיע לשיעור. והעונה לשיחה טלפון באמצע השיעור תלוי מהי צורת השיעור ודרך הנהגת רב מוסר השיעור אבל אלו שעונים באמצע שהרב מדבר איתם בשיעור אישית אין לך זלזול ברב יותר גדול מזה.

למחן שלם ברחיל רח

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
ליזה בת זואסי

למחן שלם ברחיל רח

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מידה בת רחל

למחן שלם ברחיל רח

מדי בת רחל
דוג'ה סלומון
בן דבקה
שלמה בן נודית
תנצבה

למחן שלם ברחיל רח

מאיר בן חנינה
חנה בת חפסה
יואל משה
פיטוסי בן סוזן
תנצבה

למחן שלם ברחיל רח

גרציה לוי
בת מוזל טוב
ינית בת רחל
תנצבה

למחן שלם ברחיל רח

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (ה"ד)
תנצבה

דיני מקדד בשבת

צדיקים במיתתם קדוים היים

מספיק על ירדת הגשמים, והצהיר כי אם לא ירדו גשמים בתוך שלושה ימים, יגורשו היהודים מירושלים. רבי משה כינס מספר אנשים, שיחד התפללו והתענו במשך שלושה ימים. ביום השלישי, כשהלכו להתפלל, אמר רבי משה לאנשיו שילבשו מעילים כהכנה לירדת גשמים. בדרך למקום התפילה פגש אותם אחד מחילי הממשל וסטר לרבי משה על לחיו וגער בו על שאין צורך בבגדי החורף בשנת בצורת, וגיחך על כך שלמחרת עתידים היהודים להיות מגורשים מירושלים. רבי משה ואנשיו הגיבו באיפוק והמשיכו למקום תפילתם. לפי המסופר, עם סיום תפילתם החלו לרדת גשמים, ובחזרתו ממקום התפילה ניגש אל רבי משה החיל שסטר לו לפניו, וביקש את סליחתו. בכך נמנע גירושם של יהודי ירושלים מהעיר.

רבי משה נשלח לארצות הגולה בתור שד"ר (שליח דרבנן) כדי לאסוף כספים ליישוב היהודי שנהנה אז מכספי החלוקה ובכל מקום שבא קיבלו אותו בזרועות פתוחות ובידיים רחבות והיו צמאים לשמוע מדברי תורתו של ה"מרא דאתרא" שבארץ ישראל. כאשר הגיע לבדודן שבהונגריה סייע לרב המקום רבי אפרים כהן להתיר עגונה שלא הצליחו חכמי המקום להתירה. חכמי אותו העיר נפעמו מגדלותו בתורה של רבי משה, והערכה אליו עלתה בעשרת מונים. תשובה זו נשארה עד היום. נפטר בכ"א בשבט ה'תמ"ט לאחר חולי של 15 יום. נקבר בירושלים במורדות הר הזיתים בקרבת מוצא מעיין הגיחון. **אי"ה ביום רביעי כ"א שבט יום הילולתו זי"ע א"**

רבי משה גלאנטי זי"ע א

נולד בצפת לרבי יהונתן גלאנטי בן הרב משה גלאנטי הראשון. בצעירותו למד בצפת אצל הרב ברוך ברזילי והרב גבריאל איספיראנסה, ובגיל 34 עבר להתגורר בירושלים. עם פטירת חמיו מזיווג שני רבי יעקב ישראל חגיז בשנת ה'תל"ד, מונה רבי משה גלאנטי לשמש תחתיו כראש ישיבת בית יעקב בירושלים. בשל פטירת חתנו, בתקופה זו גידל רבי משה גלאנטי בביתו את בתו האלמנה, עם בנה ר' משה חגיז ובתה. היה נערץ במיוחד על תושבי ירושלים וראש החכמים בה. כשהגיע לירושלים, ראו תושבי העיר את חכמתו וגדולתו בתורה ובשל כך רצו למנותו כרב עליהם, אך רבי משה לא היה מוכן לכהן בתפקיד שררתי שייחשב כבעל חשיבות גדולה יותר מאשר זו של תלמידי חכמים אחרים בירושלים, כיוון שהרגיש כשווה בין שווים. בשנת תכ"ד החליטו חכמי ירושלים למנותו לתפקיד שייקרא "ראשון לציון", שאינו תואר שררתי. ההסבר לכך היה כי בעוד התואר "רב" הוא מלשון "ריבוי", כלומר מעל לאחרים, התואר "ראשון" מסמל את היותו שווה בין שווים בגדלותו בתורה, אולם הוא יהיה "הראשון" שייצג, את "ציון" מתוך כלל תלמידי החכמים של העיר. בשל כך הסכים רבי משה להתמנות לרבה של העיר, ומונה לראשון בשושלת הראשונים לציון. בזמן כהונתו כראשון לציון, שלטה הממלכה העות'מאנית בארץ ישראל. סיפור ידוע אודות הרב גלאנטי בתקופה זו התרחש בשנת תל"ז, שהייתה שנת בצורת. המושל העות'מאני האשים את היהודים על כך שאינם מתפללים

מותר לומר לגוי לפתוח את דלת המקדד, מכיוון שהדלקת המנורה נעשית רק בדרך פסיק רישיה, שהוא מותר על ידי גוי.

ספק אם שכחו לנתק את מנורת המקדד

כאשר יש ספק אם ניתק את מנורת המקדד, יש לפתוח את דלת המקדד על ידי גוי. (אם אין שם גוי) אפשר לומר לקטן לפתוח את המקדד, כי הואיל ויש ספק אם תידלק המנורה או לאו. אין זה בגדר פסיק רישי, ויש להתיר לקטן.

פתחו את דלת המקדד והמנורה נדלקה

שכחו ופתחו את דלת המקדד ונדלקה המנורה, מותר להוציא ממנו את המאכלים הדרושים. אבל אסור לסגור את המקדד, משום כיבוי המנורה. אלא ישים דבר חוצץ בדלת (כמו- מגבת) על מנת למנוע את כיבוי המנורה. ואם אי אפשר, מותר לסגור את דלת המקדד. (הואיל והמנורה, דינה כדין גחלת של מתכת שאיסור כיבוי הוא מדרבנן, וגם אין זו אלא מלאכה שאינה צריכה לגופה, שסוגר את הדלת)

פתיחת דלת מקדד

לפתוח דלת של מקדד, מן הדין מותר גם בשעה שהמנוע דומם, אך יותר נכון שלא לפתוח את דלת המקדד אלא רק שהמנוע עובד. מכל מקום אם צריך להוציא אוכל לתינוק באופן מיד. רשאי לפתוח את המקדד גם שהמנוע דומם. (במקרים המצויים כיום קימות בעיות הלכתיות נוספות מלבד פעולת המנוע, על כן יש להתייעץ עם מורה הוראה)

שכחו לנתק את מנורת המקדד

מקדד שיש בו מנורה הנדלקת בזמן פתיחת הדלת, ושכחו להוריד את המנורה או לנתק בעוד יום, אסור לפתוח את המקדד בשבת כדי להוציא ולהכניס מאכלים. אפילו שאין כוונה להדליק את המנורה. מכל מקום הוא פסיק רישיה במלאכת הבערה (פסיק רישיה פירושו מלאכה מותרת שעל ידה וודאי שתיגרם תוצאה אסורה, כגון שנפתח את המקדד ועל ידי זה תידלק המנורה שבפנים). ואסור לומר לקטן לפתוח את דלת המקדד, מכיוון שוודאי הוא יעשה כאן דבר האסור. ואסור לגדול לומר לקטן לעשות מלאכה. אולם

לברכה והצלחה

אריאל בן מאיה
עטרה בת יעל
הדר משה
בן אלינור

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון רבקה
הודיה לוי

לברכה והצלחה

מרדכי זיפה
מורנו וב"ב
ליאור ושיד
מורנו

לברכה והצלחה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
סולטנה
בת פרהה

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת רות